

III. felvonás

A Bukás Ára, s Fizetsége

6. fejezet

Bűn és Bűnhődés II

Eljött az idő – ébredt fel Mira. Már eltelt egy pár nap azóta, hogy idekerült. Nem olyan rossz, mint hitte, de sokkal borzalmasabb, mint az képzelte. Eddig csak négy kuncsaftja volt, új lány még, ezért csak kevesen akarnak próbát tenni vele. Errefelé már köztudott, hogy az új lányokat hiába törik be, idegen nekik az egész.

Az elsőtől elszökött, jobban mondva, kísétált az ajtón, mielőtt még bármi is történt volna. Ez gyakori az első alkalmaknál, a legtöbben csak agyon nehezen képesek belátni, hogy muszáj. Sladek nem tett semmit, pedig keményen meg szokta torolni az ilyet. A második férfi – a volt étteremtulajdonos fáradozásai ellenére mindig csak férfiak jutottak neki – már hozzá tudott érni, de Mira megint nem bírta, hát otthagyta. Gyanút keltett volna, ha most sem tesznek vele semmit, ezért Sladek nyilvánosan, mindenki előtt összeverte, aztán hagyta, hadd jajgasson szegény. Mindketten tudták, miért kellett ez, s a többi lány valóban bevette a színjátékot. Szánják is szegényt. A harmadik manusz becsületesebb volt, Mira kimagyarázta magát az egészből, elmondta, mennyire nem akarja ezt, így a duros fizetett és elengedte. A negyedik már hajthatatlan volt, Mira nem mehetett el, mert akkor már tényleg bajba kerül. Jobb híján egy elmetrűkkel elhitette a pasival, hogy megkapta az élete éjszakáját. Akkor bevált, de kérdéses, hogy meddig trükközhet még.

A szex nélkül maradt a tánc, amit már kötelező volt. Azt nem lehetett csak úgy elhessegetni magától, sőt a máik alól sem lehetett volna kibújni. Mira szép, pajkos, tehetséges, hiszen ott van neki az Erő. De az az érzés, amikor egy abban a vékony ruhában sündörög egy oszlop körül, míg mások pénzt tömnek a bugyijába... az egy olyasvalami, amit csak nehezen tud majd elfeledni.

De amit muszáj, azt muszáj.

Az óra hajlani négyet mutatott, jókor ébresztette az Erő, mint mindig, ezúttal is megbízhatott benne. Megdörzsölte a szemét, aztán felvette azt a szürke valamit, amit ő képtelen ruhának nevezni – tegnap a zöld volt rajta, és általában ruha nélkül szokott aludni, legalábbis itt. Nem tehet róla, ezekben a göncökben nem tud elaludni, sőt jóformán még ahhoz is kényelmetlenek, hogy létezni tudjon benne. De azt muszáj.

Ezután kiment WC-re, amit nem szigeteltek el túlzottan a lakosztály többi részétől, de mit vár az ember egy olyan helytől, ahol közös zuhanyzó van? Már az is kész csoda, hogy elég ágy jut mindenkinek.

Hamar összekészült, s így már csak egy dolog maradt. Odasétált Luna ágyához, aztán finoman megmoszogatta a vállát. Nem történt semmit, ezért bökdösni kezdte, egészen addig, amíg fel nem ébredt a hozzá rendkívül hasonló teremtés. Szemmel láthatóan, elég morcos volt az ébresztés miatt, de nem mutatta ki – közvetlenül. Mira mindent megtett azért, hogy ők jó barátnők lehessenek, s ennek hamar meglett a gyümölcse. Új lelki társat találtak egymás személyében.

- Mi... mi va'? – nyitotta ki a szemét Luna, de azt is csak úgy félig. Nagy nehezen még az időt is sikerült leolvasnia. – Négy óra van... megvesztél?!

- Nem tudok aludni – panaszolta a lány.

- Feküdj vissza, és próbálkozz tovább. Hosszú napunk lesz...

- De azt mondtad, hogy körbevezetsz – unszolta Mira.

- Igen, ha egyikünknek sincs fellépése, akkor igen... de ma lesz!

- Gyere már, hajnali négy óra van, az egész kócerájt bejárhatjuk! Már úgylis ébren vagyunk, most mit számít az a másfél óra? – általában félhatkor ébresztik őket.
- Ugyan már... hatig ki sem engednek... – nyögte fáradtan, de azért türelmesen.
- Majd megoldjuk valahogy, bízz bennem!
- Nem fordítva van?
- A bizalom kölcsönös, na, gyere már! – sürgette a lány.
- Haj... Istenem – kezdett feltápáskodni Luna. Sosem találta valami kényelmesnek az itteni ágyakat, de mégsem akaródzott elszakadni tőle. – Oké, ha rájössz, hogy tudunk hat előtt kimenni innen, úgy, hogy a fogaid is megmaradjanak a végén, akkor körbevezetlek. De én mondom, ennek nem lesz jó vége...
- Ne nyafogj már! Megyünk és kész!

***

Úgy negyed óra múlva Luna is összekészült, együtt ballagtak oda az elülső bejárati ajtóhoz, aztán a új jövevényé lett a főszerep. Szelíden kezdett kopogtatni az barnás fémajtón, mire az őr hamar kinyitotta azt. Morcosan nézett a lányokra.

- Na, mi van, nem tudok aludni? – mindketten ingatni kezdték a fejüket.
- Ki akarunk menni, hogy ne keltsük fel a többieket – érvelt Mira.
- Akkor feküdjetek vissza az ágyatokba, és kussoljatok, amíg nincs ébresztő! – vágta rá haragosan a férfi. – Hat előtt nem mentek ki.
- Miért nem? – kíváncsiskodott Wess. Luna csak állt és figyelt.
- Mert az esti műszak hatig tart, azt közülünk egyesek gyakran elkódorognak valahova. Ha kimentek és ők nincsenek ott, még a végén meglógtok... hogy ezt miért mondom el neked? Biztos olyan szép vagy, vagy nem tudom...
- Kiengedsz minket! – legyintett egyet a kezével Wess.

Az őr bólított egyet, aztán félreállt az útjukból. Luna értetlenül lesett, mire az új barátnője hamar megragadta a karját és maga után kezdte ráncigálni. Egy kis idő elteltével a táncos már magától is ment, az őr kiengedte őket, tehát büntetés nélkül kószálhatnak. Na, de a szabályszegés oka már sehogy sem fért a fejébe.

- Ezt meg hogy csináltad? – törte meg a kis kalandozás csendjét és izgalmát.
- Majd később elmondom, most gyere. A Keleti szárnyal kezdjük.
- Te honnan tudsz a keleti... nem érdekes, gyerünk – erőltetett magára egy kis céltudatoságot. Fiatal még, könnyen elragadja a szabályszegés izgalma, ami igazából nem is szabályszegés, mert kiengedték őket. Az őr hanyagolta el a kötelességét, ez az ő sara, nem a lányoké. Különben is, jól esett neki annyi megaláztatás és engedelmes bólogatás után végre egy kis szabadságot is érezni.

Néhány folyosó után már kezdett feltűnni neki, hogy inkább Mira vezeti őt és nem fordítva. Tehát Wess ismeri a palotát... de akkor miért kért körbevezetést? Minden világosabbá vált, amikor elérkeztek egy olyan folyosóra, ahonnan sosem engedik őket tovább. Itt két őr szokott állni, Dyna és Kex, de az biztos rágcsált valamit... mert itt nem állt, az egyszer biztos – ahogyan a társa sem.

- Nem mehetünk tovább – figyelmeztette őt Luna.
  - Miért is nem? – kezdett logikázni Mira.
  - Talán azért, mert akkor ez szökési kísérletnek minősülne?
  - Dehogyan minősülne. A szökés az, ha engedély nélkül elhagyod a palotát, de mi nem fogunk kimenni, csak körülnézünk a belsejében. Gyerünk már, hát nem vagy kíváncsi arra, hogy mi van a folyosón túl?
  - De... de ebből baj lesz, érzem – azzal tovább indult.
- Nem mentek valami sokat a tiltott területen, amikor éktelen robaj, rettenetes rázkódás hasított az épületbe. A palota ez távolabbi helyén lehetett a robbantás-, mert nem láttak lángokat, ahogyan füstöt sem – más is lehetett volna, de Mira tudta, hogy itt valaki tölteteket kezdett robbantgatni. Minden esetre, Luna nagyon megijedt.
- Vissza kell mennünk! – erősködött, de Mira nem hallgatott rá.
  - Ugyan, nekünk semmi közünk sincs hozzá! – mondta csillogó szemekkel. – Mi csak kóborlunk, semmi több.
  - De mi... mi volt ez? Támadás alatt lennénk?
  - Nem hiszem, valaki biztos azt hitte, hogy a hődetonátoron a „05,0000” öt órát és nem öt másodpercet jelent, mert nem tudja, hogy mit jelent az a vessző.
  - És ha nem?! Akkor... – a lány megállt és sóhajtott egyet. – Vissza kell mennünk!
  - Dehogyan kell – legyintett egyet Mira. – Gyere már!
  - Nem hiszem el, hogy ezt megcsinálom... – hitetlenkedett Luna, aztán követte az új bajkeverőt. Lehet, hogy már végleg megelégedte a szolgálattal?

Két folyosón sem gázoltak át, amikor egy kisebb gócpontba értek, legalábbis az a folyosó kettéágazott, amin eddig kényelmesen haladtak. Mira emlékezett rá, hogy az egyik a külvilágba vezet, a másik pedig visszakanyarodik a palota belsejébe.

- Te most tényleg meg akarsz szökni? – mondta ijedtem Luna.
  - Dehogyan akarok... hogy gondolhatsz ilyenre?
  - Mert most pont a szabadág küszöbén állunk, és te azon töprengsz, hogy melyik vezet oda? – vetette fel az elég egyértelmű észrevételt. – Nézd, nem szökhettek meg. Ha innen kimegyünk, szabadok leszünk, addig a pár napig, amíg meg nem találunk. Zenkos emberei mindenütt ott vannak, ha megtaláltak, egy életre megemlegetjük a dolgot. Szóval, kérlek, forduljunk vissza, amíg nem késő!
- A kétségbeesett kijelentést léptek szakították félbe. A két lány ijedten, meredten figyelte, ahogyan Sladek odasétál eléjük, aztán megtorpan és meglepetés legkisebb jele nélkül köszörüli meg a torkát. Olyan volt, mint valami előkelő hóhér.
- Nos, jól érzik magukat a szökdécselő ifjak? – kérdezte gúnyosan.
  - Mi nem... mi – hebegte Luna, félt, szinte már reszketett.
  - Gab kiengedett minket, mert nem tudtunk aludni. Mi csak sétáltunk, aztán meghallottuk azt a zajt, megijedtünk... és most itt vagyunk – talált ki valamit Mira.
  - Igen, és teljesen véletlenül, Dyna és Kex is átengedett titeket?
  - Nem voltak ott... – szepegte a lány helyett is Luna.
  - Lusta barmok... ezért még kapnak – szorította ökölbe a kezét Sladek.
  - Hogyan tovább? – kérdezte Mira, mindhármuk nevében.

- Nos, ha Gab teljesen véletlenül kiengedett titeket, és az a két naplopó már megint elment kártyázni, és ti teljesen véletlenül pont idebarangoltatok, a szökés legkisebb szándéka nélkül, akkor ez önmagában még nem bűn. Pont ott álltok, ahonnan már szökésnek minősülne a dolog. Nem vagyok hülye, de ma különleges, fontos vendégek érkeznek, akik a fiatalkorúakat szeretik. Luna, te mindig is jól táncoltál, Mira pedig még új, de máris kezd belejönni... egy fene, forduljatok vissza, és én hajlandó leszek elfelejteni az egészet! Legközelebb már bajban...

- Ne mozdulj, nagyfiú! – szakította meg a férfi szövegét egy hang. Valaki, aki egy sugárvetőt szegezett Sladek tarkójához. A férfi szóhoz sem jutott a döbbenettől, no meg az (ilyenkor már természetes) halálfélelemtől.

- Ventris, végre valahára idetaláltál! Tudod, hogy mi az a találkapont?
- Bocs, kedveském, semmi sem tökéletes – felelte Leana.
- Ventris?! Ez az a szajha, aki idehozott téged, hogy pokollá tegye az életedet? – dülledtek ki Luna kék szemei.

- Mi van, visszajöttél a kis játékokért? – gúnyolódott egy csöppet Sladek.
- Számít az? – vágta rá közömbösen a nő, aztán felkészült a lövésre.
- Ne, ő a barátunk! – ellenkezett Mira, érezte, hogy mi lesz.
- A barátunk?! – sokkolta a kijelentés Lunát. Szegény semmit sem értett.
- Oké, nagy barát, melyik út vezet kifelé? – szorította a fegyver csövét a tarkójához. Sladek megrémült, be is vizelt volna, ha nem slagol három perccel ezelőtt.

- Balra, menjetek balra... – mondta rémülten.
- A jobboldali – szögezte le Leana, aztán tarkón verte őt a puskatussal. Sladek egy csapásra elájult, összeesett, s többé nem zargatta őket.

Mira meglepetten, de összeszedetten állt, ám Luna azt sem tudta, hogy mit tegyen. Az ő szeméből nézve Ventris egy boszorkány, és most pont előttük áll, egy fekete sugárvetővel a kezében. Nem valami biztató, az egyszer biztos.

- Nyugi – próbált lelket önteni belé Mira. Időközben Ventris felmérte a környezetét, hallgatózott egy kicsit, aztán a fiatalokra pillantott.

- Bevették a csalit, mindenki a robbanás felé megy, ami a Nyugati szárnyon van. Itt nem lesznek többen egy tucatnál – most egyenesen Lunára nézett. – Te rendben vagy, és te? – fordult Mira felé hirtelen.

- Egyben vagyok, csak egy kicsit kínos ebben a hacukában mászkálni.
- Ez van, na, mozgás! – vezényelte a fegyverrel. Mira mellésétált, megállt és a markát nyújtotta felé. – Bocs, otthagytam – a lány csak nem tágított. Ventris hamar előkotort egy másik sugárvetőt és a kezébe nyomta. – Nesze – mondta utólag.

- Ez is megteszi – mosolyodott el a lány. Jó, hogy végre megvédheti magát.
- De... de ő most nem... – zavarodott meg a másik lány.
- Majd mindent elmondunk, ha odaértünk, addig bízz bennem! Kövess! – mondta Mira kedvesen, s biztatóan. – Nem lesz bajod, megígérem.

- Most... akkor tényleg megszökünk? Megszökünk...
- Csak ha te is jössz – unszolta Ventris is.
- Nos, végül is... ha balul sül el, mondhatom, hogy el akartak rabolni...

***

Meg kell hagyni, ez a palota még a külső részein is hatalmas. Luna az életben nem talált volna ki innen, ha nincsenek a társai, akiket még mindig nem ért meg. Jól összeszoktak, szoros kötelék van köztük, ezt ránézésre megmondja, holott egymás ellenségei... ez a két tény egyszerűen nem fér össze.

Az egész olyan, mintha hiányozna egy elem a kirakósból.

- Jönnek, öten, bal oldalt. Három a az enyém, kettő a tied – vezényelte a lány.
- Fityfenét! – mordult fel Leana, aztán odagurított egy gránátot. Pont a megfelelő pillanatban robbant, így mind az öt őr meghalt, vagy haldoklott.
- Valaki elmondaná, hogy mi folyik itt? – ismételtette Luna.
- Majd ha kiértünk – vágta rá mind a ketten.
- Tiszta? – kérdezte Ventris, Mira egy hamar körbetekintett, az Erő segítségével átlátva a falakon, feltérképezve a holtakat és az élőket. Mostanában egyre erősebb és tettere készebb lesz, különös, pedig már nincs is benne Sötétség.
- Tiszta – jelentette ki a lány boldogan. Végre elmehetnek innen.

A nagy szökés még két percen át tartott, amikor már nem csak érezni, szagolni, hanem látni is lehetett a szabad levegőt. Igen, elérték a kijáratot, ahol négy őr állta az útjukat. Kivételesen sugárvető és nem csatabárd volt a gemorraiak kezében.

- Hiányzik az a fénykard... – mormogta Mira, aztán lőni kezdett.

Ventris sem váratott magára valami sokat, gyorsan lekapta a jobb szélén állót, miközben Mira már a második áldozatát szedte. Az utolsó őrt meghagyta Ventrisnek, azonban a nő hiába lőtt, nem maradt élet, amit kiolthatna a lövés. A nagy, testes, zöld disznóféleséget tarkón érte a lövés.

Erre mindhárman felnéztek, jobban mondva, kémlelni kezdték a hátteret. A Reaver kecsesen lebegett ott, rengeteg vöröses lézernyaláb mardosta a hajótestét. A leszállórámpát lenyitották, Selene és Fenn mindennél elszántabban álltak ott. A vörösesen izzó penge visszaverte a lövéseket, míg Selene csak hajolgatott a találatok elől. Meg kell hagyni, ezt is mesterien végezte. Ha már annál a bizonyos lövésnél tartunk, Shmir volt a felelős, elorozta az áldozatot Ventristől – végre visszakapta azt az esetet, ami még a múltkori látogatásukon történt.

- Na, ez érdekes lesz – sóhajtott fel Ventris.

Tudta, hogy Carlos vezeti a hajót, s csak remélhette, hogy az az idióta normálisan is tud manőverezni.

Csodák csodájára, a Reaver szép lassan ereszkedni kezdett, s a fekete hajótest csak egy kicsit vágódott bele az egyik magasztos oszlopba. Minden esetre, a hajó elég alacsonyra ereszkedett – Mira számára. A lány elrugaszkodott, és öt métert ugrott a levegőbe. Pont a rámpa szélére érkezett, Fennek úgy kellett megfognia, hogy le ne szédüljön a mélybe.

- Fogd meg a kezem – utasította Ventris, Luna félve cselekedett.

A sokat látott bárka tovább ereszkedett, aztán Leana érkezettnek látta az időt.

- Gyerünk!

Mindketten elindultak, s amolyanszinkronféleségben ugrottak fel. Luna önerőből sosem tudott volna ilyen magasra ugrani, még jó, hogy Ventris szorosán fogta a kezét. Végül szerencsésen felértek, a többiek fedezék őket, ahogy berohannak, aztán végre kifújhatták magukat. Luna már teljesen összezavarodott.

- Zárhatod a rámpát! – kiáltotta Fenn, aztán megvárta, hogy a szerelme elmenjen előtte, s csak aztán ballagott beljebb. Nyugodt volt, résen tartotta az Erő.

Carlos mindent úgy csinált, ahogy Fenn elrendelte, na jó, majdnem mindent. Nem tudta megállni, hogy ne forduljon meg és ne eressen bele néhány lövést a palotába. A két lövegtorony hatalmas darabokat tépett ki az ormótlan épület tornyából. Az egész olyan volt, mint valami masszív rémálom, ami sosem akar véget érni. Mindenhol tüzek lobbantak, hatalmas kődarabok zuhantak a földre, de a torony csak egyben maradt. Dahn amúgy sem akarta ledönteni, csak megtépázni.

- Oó... ezt nem kellett volna... – sóhajtott fel meglepetten.

- Mit csináltál már megint?! – emelte fel a hangját Fenn.

- Vadászgépeket indítottak... sokat – törődött bele a baklövésébe.

- Menj innen! – förmedt rá Jaris, aztán idegesen kihajtotta az ülésből. Jól tudta, hogy ez a féleszű most hozott a nyakukba egy nagy rakás problémát. Önmagában még csak megúszták volna a kis mentőakciót, de arról sosem szállnak le egykönnyen, aki ellen vadászgépeket küldenek. Hutt vadászgépeket.

Minden esetre: legalább már ő, az ex-jedi ült a pilótaszékben.

- Kérem, elmondaná valaki, hogy mi történik? – érdeklődte sokadszorra Luna.

- Nem érünk rá! – vágta rá hárman is. Baj van, mint mindig.

- Mik ezek? – képedt el Carlos.

- G1-M4-C Dunelizard, közepes hutt vadászgép. Erős, de azért el lehet pusztítani, ha igazán akarja az ember, és ami a legfontosabb: lassú, és úgy lehet manőverezni, mint egy darab követ. Nem lesz gond...

***

- Nem lesz gond... nem lesz gond... mi az, hogy nem lesz gond?! – akadékoskodott Ventris, amikor már a hatodik találatot kapták. Ezek a nagy vörös pacák egyszerűen nem akarnak eltűnni az érzékelőkről, pedig már a légkörből is kiértek.

Néhány lövés, és ez veszedelmes hutt gép pusztulását követően, már tényleg kezdtek megijedni a hőseink, mert alig maradt 15% energia a hátsó pajzson. Fenn azonban érezte, hogy nem lesz gond, s csakugyan: hamarosan egy újabb csillaghajó tűnt fel a színen. A cirkáló egyértelműen a lázadókhöz tartozott, olyasféle volt, mint ami a Wayland feledthamvadt el, amikor odavetődött az ex-jedi.

A Godmaker névre keresztelt cirkáló lövegei sorra dördültek el, miközben egy kisebb kötelékre való X-szárnyú suhant elő mögüle. Közös erővel hamar ízzé-porrá örölték a hutt vadászgépeket. Meg kell hagyni, még Fenn sem hitte volna, hogy

ekkora monstrummal jönnek, de jó tudni, hogy számíthatnak a segítségre, ha igazán szükségük van rá – legalábbis egyelőre.

- A Godmaker annak a romhalmaznak, jól vannak odabent? – hallatszott az ismerős hang a komból. – Hahó, nehogy meghaljanak itt nekem!

- Áh, Vincent, jó, hogy beugrottál. Milyen érzés hadat üzeni a Huttoknak?

- A huttok a Birodalom alatt vannak, a Birodalom az ellenség. Amúgy izgalmas volt. És mi van önökkel? Sikerrel járt a küldetésük?

- Igen, sikerrel – nézett Lunára az ex-jedi. Ő még inkább nem értette az egészet.

- Ezt örömmel hallom, remélem, utoljára zargattak az ilyesmivel.

- Nem hinném! Ne feledd: mi tettünk oda, annak a hajónak az élére. Nélkülünk már rég egy nagy rakás hamvas semmi lennél a Threshold romjai közt.

- Nem mondom, azért igazán megtanulhatott volna tegeződni. Ez már egy lázadó cirkáló, az ég szerelmére! Legalább a sajátjait tisztelje meg... te vén barom.

- Öröm volt találkozni veled – nevetett fel Jaris.

Erre nem érkezett válasz, ehelyett az X-szárnyúak visszatértek a hangárba, s a Godmaker felkészült a hiperugrásra.

Aztán egyszer csak leállította a hajtóműveit.

- El is felejtettem, nem mehetünk el önök nélkül.

- Miért, mi van már megint? – érdeklődött Fenn, s Ventris is odasietett.

- Pokoli jó munkát végeztek odalent, lenne egy meló, egy jó kis meló.

- És fizet is? – érdeklődött Leana.

- Ja, fizet is. A Lázadásnak van pénze, csak jól titkolja... na jó, nincs annyi pénze, meg úgy egyáltalán sincs pénze, de azért még meg tudja fizetni az ilyen gaztevőket, mint maguk. Szálljanak le a hangárban, ha készen állnak. Van tíz percük.

- Oké, viszlát tíz perc múlva – röhögött egyet Fenn, aztán megszakította az adást. – Mira, hol vagy már megint?

- Kerítek neki valami ruhát – kiáltotta vissza Selene.

- Miért, eddig miben volt? – lepődött meg Fenn.

- Ebben egy percig sem maradok! – emelte fel a hangját a fiatal Wess. – Miért kellek? – fura, hogy csak most futottak össze, és máris feladata van.

- El kéne igazítani az ifjúhölgyet. A te ötleted volt, neked kéne!

- Ötlete? – rezzent meg egy kicsit Luna. – Mi folyik itt?

- Mindjárt elmondjuk, csak hadd öltözzön át Mira. Gyors lesz...

***

A gyors átöltözést evés, ivás, vécézés követte. Aztán Luna is megcsinálta ugyanezt, mert úgy érezte, amit az új barátnőjének szabad, azt neki is. Egy óra múlva, csak leültek egy kényelmes kabinban, egyedül, így nem hallja őket senki.

- Hálás vagyok, amiért kihoztatok, de... de most mi van? – kérdezte Luna.

- Hát... ez egy hosszú történet. Kezdjük az elejénél, oké? – a lány bólintott. – Én még régebben itt éltem úgy három évig, a palota környékén voltam, a sikátorokban. Fenn kihozott onnan, de eleinte azt hitte, hogy a palotában vagyok, ezért odament,

hogy ő majd leöl mindenkit, mert ki akar szabadítani. Meg is látott engem, de aztán kiderült, hogy te vagy, mert mi nagyon hasonlítunk egymásra, csak az arcod más. Nem akart kockáztatni érted, ezért elment, aztán csak egymásra találtunk.

- De egyébként ő kicsoda? – érdeklődött Luna.

- A nevelőapám, a szüleim halála óta a sajátjaként szeret.

- Akkor, ők a családod? – fejtegette tovább a megfejthetlent.

- Hát, őt az apámnak tekintem, nagyrészt, és Selene már olyan közel van hozzá, hogy még a végén hozzámegy és akkor az anyám lesz... de egész rendes velem, szóval, annyira nem bánom, hogy így alakulnak a dolgok.

- Ki az a Selene? Az a twi'wek?

- Igen, az lesz ő. Az izmos, barna hajú fatuskó Carlos, Ventrist pedig már láttad. Ők inkább a barátaim, mint a családom, de elég közeli barátaim.

- A barátod? Miért adott el, ha a barátod?

- Hát... ez nem egészen így volt – vakarta a fejét Mira. – Tudod, néhány hónapja rám jött a gyilkolászhatnék és majdnem sikerült őket megölnöm. Azóta epeszt a bűntudat, visszafogadtak, meg minden, de akkor sem egyszerű. Volt egy ismerősöm, Sigil, aki hasonló dolgokat vétett, ő azt mondta, jó tettekkkel próbálja kiegyensúlyozni a rosszat, hogy aludni tudjon este. Én is hasonlót akartam.

- Ezért eladtak rabszolgának? Ennek semmi értelme...

- De van – szögezte le Mira. – Amikor még az elején rátaláltam Fennre, akkor nem akartam csak úgy lemenni. Életeket akartam menteni, véget akartam vetni Zeknos rémuralmának. Akkor nem tehettem semmit, és azóta sokat rágódtam a dolgon. Később hallottam rólad és rájöttem, hogy bármilyen erős is vagyok, sosem menthetek meg mindenkit. Aztán jött ez a bűntudat dolog, és arra gondoltam, hogy talán kiegyenlíthetem a számlát azzal, ha téged megmentelek.

- Szándékosan jötté ide... vagyis oda? – kezdett derengni valami a lánynak.

- Amikor felvettük a kapcsolatot a lázadókkal, úgy éreztem, eljött az idő. A felkelők segítségével már van esélyünk a huttal szemben. De ők nem rohamozhatták meg a palotát, meg mi sem, az a hely túl nagy ahhoz, hogy csak úgy odamenjünk, leöljünk mindenkit, aztán kihozzuk. Kellott egy belső ember, valaki, aki megtalál, és a megfelelő helyre visz a megfelelő időben. Ez lennék én.

- Kitervelted az egészet – esett le Lunának.

- Megbeszéltem Lanával, hogy találjon ki valami fedősztorit, és kerítsem Zeknos elé, úgy, hogy hihető legyen az egész. Nem akarlak a magánéletünkkel zargatni, de hidd el, hogy az ő esetében lehetett a leghihetőbb a dolog, sőt neki nem is kellett sok hazugságot szőni a mondanivalójába. Amint kiötölte a tökéletes tervet, engem is beavatott, és belegyeztem, hogy eljártsszuk az egészet.

- Még a halálodat is megrendezted?

- Nem, az már a fedősztorító része volt, valójában az egész legénység tudta, hogy mi fog történni velem. Ők mondták, hogy örülség lesz és nagyon meg fogom bánni, de én hajthatatlan voltam, úgy gondoltam: ha te még életben lehetsz annyi fájdalom és gyötrelmem után, akkor csak kibírok egy napot.

- Nem egy napot voltál köztünk.

- Na igen, az időzítés. Úgy volt, hogy játszom az engedelmes báránnyal, és a közeledbe férközöm. Azt hittem, hogy te hajlasz a szökésre, mert rab vagy, és nem szereted, amit csinálnak veled. De amit aznap mindtál, az ráébresztett, hogy nem mernél csak úgy elszökni, ezért taktikát váltottam. Úgy döntöttem, kicsallak a találkaponthoz, aztán már csak velünk jössz.

- De téged megerőszakoltak... még erre is képes voltál értem?

- Nem, ez egyszer sem meg velem, ha már itt tartunk. A terv szerint csak egy éjszakát lettem volna ott, aztán hajnalban már meg is szökünk, de a jel nem jött meg. Csak képletesen szólva, ezért még Fenn megölöm...

- Miért, milyen jel? – kíváncsiskodott Luna.

- A nagy tervünk az volt, hogy engem eladnak, beférkőzöm, Ventris meg beoson magának és lerak néhány töltetet a Nyugati szárnyon. Eközben Fenn beszél Trax-el, az előbb látott lázadó hajó kapitányával, aki fedez minket, amikor a Reaver velünk együtt kimenekül a légkörből. Nem számítottunk üldözőkre, de biztos, ami biztos, na meg...

- De várjunk csak, mi van az előző résszel? Sladek...

- Sladek a munkaadóm volt, amikor még az utcán éltem. Felszolgáltam, keveset fizetett, de eleget ahhoz, hogy ne haljak éhen. Barátokként váltunk el, azok is maradtunk, ezért nem bántott. Csak megjátszottuk, hogy lefeküdtünk, a többi kuncsaft meg... hát, az ő esetükben mindig megúsztam valahogy.

- Áh, értem, ő is a terv része volt!

- Nem, ebben az esetben csak szerencsém volt, sőt csoda, mert megtudtam, hogy Hedwig még életben van. Mindenképpen meg fogom keresni, amint csak lehet, de őt nem ismered, nem is fogod. A palotára visszatérve, mondjuk, elég nagy szerencse, hogy ő volt ott, mert tényleg megfektettek volna egy párszor, ha nem segít. Főleg, hogy tovább maradtam a kelletténél. Nem tudom, mi a késés oka, de mondom, lesz egy-két szavam Fennhez. Nem fogok öltre menni vele, csak vitatkozunk egy kicsit, ahogy szoktunk. Szeretnél még kérdezni valamit?

- Igen, mi lesz velem?

- Szabad vagy, mi nem tartunk rabszolgákat.

- Szabadok vagyunk – jegyezte meg halkan.

- Hát... én egy percre sem tekintettem magam szolgának, tudod, a terv miatt. Ez csak valami önkéntes nyűgnek tűnt, amit meg kell tenni a jó érdekében.

- Egyébként, nem mintha nem lennék hálás, de miért nem vettetek meg és aztán szabadítottak fel? – tűnt fel a különös dolog a lánynak.

- Az nem a mi stílusunk, különben is: így kerestünk ezer kreditet.

- Értem – sóhajtott egyet a lány.

Ő nem tartotta hihetőnek ezt a dolgot, ezt az egyet nem. Inkább önostorozást, a bűnt követő bűnhődést látta ebben.

Odahajolt hozzá, aztán kedvesen mondta a fülébe.

- Kiegyenlítetted a számlát, mindörökké hálás leszek azért, amit értem tettél.

- Köszí, ez sokat jelent – mosolyodott el Mira.

- Semmiség, megmentettél egy rabsággal és keserűséggel teli élettől.

- Nézd, ha a továbbiakban segítség kell, nyugodtan fordulj hozzám.

- Nyugi, kiheverem – mondta őszintén. – Van, aki nem bírja, mert olyan kis érzékeny, törékeny a lelke, de én... nehezen fogom elfelejteni ezeket az éveket, az egyszer biztos, de nem vagyok olyan sebezhető, mint amilyennek látszom. Egy-két hónap és már vígan fogok fütyörészni az utcán, neked köszönhetően.

- Értem – mondta Mira boldogan. – Most felmegyünk a lázadó hajóra, azt ígérték, téged átvesznek és biztonságba juttatnak. Ezen azt értsd, hogy oda mész, ahová csak szeretnél.

- Miért, itt nem lennék biztonságban?

- Itt még mandalori sem lenne biztonságban. Most komolyan, mágnesként vonzzuk a bajt, ritka, ha valaki nem akar megölni minket. Jobb lesz neked, ha velük mész, őket is meg akarják ölni, de jóval ritkábban támadnak rájuk, mint ránk.

- Ez esetben, még egyszer kösz mindenért – ölelte át Luna. – Mellesleg, azzal az őrral mit csináltál, még a palotában? Meg honnan tudad, hogy ma kell megszökni?

- Hosszú... de nyugi, azért még ráérünk. Egyébként, hová fogsz menni?

- Még nem tudom... – tűnődött egy kicsit a lány.

- Mi van a szüleiddel? Van családod, nem?

- Sosem ismertem a szüleimet, árvaházban nevelkedtem. Nem mondtam még? – Mirának valahogy nem ugrott be az a párbeszéd. – A te anyukádat hogy hívták?

- Clara Wess, miért kérded?

- Csak, tudod, mi ketten nagyon hasonlítunk. És olyan könnyen összebarátkoztunk, mintha... mintha már az első percben ismertük volna egymást. Te nem érzed úgy, mintha lenne köztünk valamiféle kapcsolat?

- Hát... ezt nehéz megmondani. De van benne valami, azért is, mert ez tökéletesen megmagyarázná, hogy az elején miért kevert össze minket Fenn.

- Lehet, hogy testvérek vagyunk... – gondolt bele Luna. – De lehet, hogy nem – tekintette bele a másik oldalba. Különös, de ő az előbbi remélte. S meglehet, hogy nincs kézzel fogható bizonyíték, sőt tulajdonképpen semmit, de...

Mira is így volt vele.

***

A Reaver kényelmesen állt a Godmaker hangárjában, Luna már elment, Jaris pedig nyugodtam, most az egyszer boldogan pöffeszkedett a székében. Jó nap volt a mai, megmentettek egy életet, ráadásul egy bűnös is megbocsájtást nyert, mert nyernie kellett, ha Ventriss képes volt visszamenni érte, a többiek szemében pedig sosem volt bűnös igazán. Még Fenn szemében sem – hogy gyűlölné a saját gyermekét?

- Na, végre engem is megkerestél – fordult a lány felé. Egy átlagos ember nem tudná, honnan ismerte fel a mögé lopózó alakot, de számukra már egyértelmű. Nekik ott az Erő. – Örülök, hogy jól vagy. Nem tettek veled semmi rosszat?

- Épp erről akarok beszélni. Ne vedd zokon, de egy kicsit elkéstél – bosszankodott a maga pajkos módján. – Azt mondtam, hogy másnap. Másnap!

- Jól van, nyugi, mi siettünk. De Trax azt mondta, hogy kell neki pár nap, mert a nyakába sóztak valamit. A Lázadók elfoglaltak mostanság. Fedezet nélkül meg őrültség lett volna odamenni, látod, hogy simán lelőttek volna minket.

- Erre... nem is gondoltam – jutott az eszébe.

- Miért, mit tettek veled? Nekem elmondhatod.

- Mondjuk úgy, hogy nem szeretek egy oszlop körül táncolni, miközben egy rakás vadidegen ember tapsikol és pénzt tömköd a bugyimba. Így már érthető?

- De mást nem csináltak?

- Nem, „csak” megverték és megaláztak...

- Akkor szerencséd volt. Én mondtam, hogy ne menj oda, mert ha ellenállsz, akkor azért, ha engedelmeskedsz, akkor meg azért becstelenítenek meg. Jó, már rég nem vagy szűz, de akkor is... ennek súlya van. Az ilyenek megmaradnak a fejében.

- Tudom, csak... olyan simán ment volna, ha azonnal jöttök.

- Olyan nincs, hogy ez simán menjem. Ez volt az első mondatom, amint csak meghallottam az ötletedet! – egy ideig még haragosan szemlélte, aztán erőt vett magán és kedvesen szólította meg. – Jól van, na, gyere ide! – azzal a lány közelebb ment és átkarolták egymást. – Nem tudok rád haragudni, még akkor sem, ha valami orbitális hülyeséget csinálsz. De ugye megérte?

- Igen, megérte – mondta kedvesen Mira, aztán elengedték egymást.

- Ventris mondta, hogy beszélni akar veled...

***

Mira lassan, óvatosan lépett be a kabinba. Elmúltak már azok az idők, amikor ételt kellett hordania a megbocsájtás zálogául, de azért vigyázott, hogy nem kelljen még egyszer. Ventris az ágyon feküdt és éppen olvasgatott valamit.

- Beszélni akartál? – kérdezte szerényen.

Ventris felült és rászegezte a tekintetét.

- Csak azt akarom mondani, hogy minden elismerésem. Nagyon bátor voltál. Én semmi pénzért, semmi célért nem menten volna be oda, egy rakás kiéhezett mocskok közé, még egy életért cserébe sem. Mostantól gondold a mi kis ügyünket elintézettnak – ha valami, akkor ez meglepte a lányt.

- Megbocsájtasz? – kérdezte vissza vegyes érzelmekkel.

- Eleget küzdöttél már érte, kiérdemelted. Mellesleg, őszintén gratulálok annak a sebésznek. Nagyon jó munkát végzett.

- Ugye? Apró dolog, de azért számít.

- Csak érteném, hogy mi szükséged volt rá...

- Mert elég sok kalandom volt az elmúlt években, és ezeknek nyoma maradt a bőrömmön. Engem, személy szerint, annyira nem zavart, hogy két harapásnyom, egy késvágás, egy lézernyaláb jellegzetes mintája és egy fénykard hosszú vágása van a bőrömmön. Ruha alatt volt, úgyse pasizok, úgyhogy tökmindegy. De úgy éreztem, hogy ezekkel a nyomokkal nem lenne valami nagy esélyem, hogy bekerüljek a nagy elitbe. Egy táncos még félmeztelen se szokott lenni, szembetűntek volna a nyomok.

- Igen, és ezért a küldetés előtt kerestél egy plasztikai sebészt, aki minden apró kelést és nyomot eltüntetett a bőrödről, hátha így még jobban kívánnak majd azok a sakálok. Néha okosnak tűnsz, néha meg egy komplett elmebetegnek.
- Szerintem nem sikerült volna, ha ott vannak – szögezte le a lány.
- Ja, és ha valakinek nagyon megtetszel, s úgy dönt, elidőz veled?
- De nem történt meg, igaz?
- Oké, felejtsük el. Várnak az új kalandok, és az újabb küldetések.
- Tényleg, mi is ez a lázados meló?